అనుభూతి

నేను ప్రయాణం చేస్తున్న రైలు రాజమండ్రిలో అంతసేపు ఆగటానికి ఆస్కారంలేదు.

తలక్రిందనుంచి చెయ్యితీసి మళ్ళీ "రిస్ట్‌వాచ్"లోకి చూశాను.... అప్పటికే రైలు ఆ స్టేషన్‌లో ఆగి పదిహేను నిముషాలు దాటి పోయింది... బెర్త్‌మీదనుంచి క్రిందకు వంగి చూశాను.

నాతోబాటే హైదరాబాదులో ఎక్కిన నలుగురు కుర్రాళ్ళు— బహుశా యూనివర్శిటీ స్టూడెంట్సనుకుంటాను— క్రింద సీట్లమీద కూర్చుని, కలగాపులగంగా ఏదో తింటున్నారు.

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ !"

తింటూనే ఏదో పుస్తకం చదువుతున్న కళ్ళజోడు కుర్రాడు 'ఏమిటీ' అన్నట్లు నావైపు చూశాడు, చేతిలో వున్న పుస్తకాన్ని సగం మూస్తూ.

"ఇక్కడ ఈ రైలు ఎందుకింతసేపు ఆగింది?- అడిగాను.

"వైజాగ్‌లో గూడ్స్ ట్రెయిన్ పట్టాలు తప్పిందట.... అందుకే దీన్ని ఇక్కడ పడేశారు... మరో గంటసేపు ఇక్కడే వుంచుతారట"— మళ్ళీ పుస్తకంలో తలదూర్చాడతను. ఈసారి ఆ పుస్తకంవైపు నేనూ చూశాను... అది చెకోవ్ కథల పుస్తకం.

క్రిందకుదిగి "బాత్‌రూం"కి వెళ్ళి వచ్చాను. ముఖం కడుక్కోవడం వల్ల "ఫ్రెష్"గా వుంది... కిటికీ ప్రక్కన కూర్చుని దూరంగా పైకి చూశాను. ఆకాశం మన్నుతిన్న పాములా వుంది... అక్కడా

అక్కడా పల్చగా మబ్బు పట్టింది... కానీ ఉరుములూ, మెరుపులూ లేవు!

"మీరెంతవరకూ వెడుతున్నారు ?" అంతకుముందు నాకు సమాచారాన్ని ఇచ్చిన కుర్రాడే అడిగాడు.

చెప్పాను.

వాళ్ళింకా తింటూనేవున్నారు. నాకూ ఏదైనా తినాలని అనిపించింది. కానీ పలాసా వెళ్ళేవరకూ ఎంత ఆకలితో వుంటే అంత మంచిది. నేను వెళ్ళగానే, వర్మ తన భార్యకు పురమాయిస్తాడు.... అప్పటికప్పుడు ఆవిడ బిరియానీ చేసి పెడుతుంది. హైదరాబాద్‌ని మరపించే బిరియానీ- "నేటివ్ కాజూ" సువాసనలు వెదజల్లుతూంటే ఎంతైనా తినాలని అనిపిస్తుంది.

నేను అలా తింటున్నంతసేపూ- నా ప్రక్కనే వర్మా, అతని ప్రక్కనే "స్లీవ్‌లెస్"లో మిసెస్ అవనీ వర్మా కూర్చుని కబుర్లు చెప్తారు. వాళ్ళిద్దర్నీ అలా చూస్తూ- వాళ్ళు చెప్పే కబుర్లు వింటూంటే కాలం ఎలా గడుస్తుందో తెలియదు.

వర్మకి జీడిమామిడి తోటలున్నాయి. అతని వ్యాపారం హైదరాబాద్‌లో కూడా బాగా విస్తరించింది. అతను నాకో మంచి స్నేహితుడు... నేను కంపెనీ పనిమీద కలకత్తాగానీ, వాల్తేరుగానీ వెళ్ళాల్సివస్తే- ముందుగా పలాసా వెడుతుంటాను... అక్కడ కనీసం రెండురోజులయినా, వర్మదంపతుల ఆతిథ్యం తప్పదు...

ఈసారి వర్మకి ఏదైనా తీసుకెడితే ?...

ఆలోచన వచ్చిన వెంటనే, కంపార్ట్‌మెంట్‌లోంచి క్రిందకు దిగి బయటకు నడిచాను. ఎదురుగా పళ్ళదుకాణం కనిపించింది. మామిడి

పండ్లు నవనవలాడుతున్నాయి. బేరం చేయకుండానే వంద పళ్ళు బుట్ట కట్టించాను. ఆ ప్రక్కనే మామిడీతాండ్ర అమ్ముతున్న కుర్రాడు కనిపించాడు. వాడి వంటిమీద పదిహేనేళ్ళు వుంటాయో లేవో కానీ, వాడిమాటల్లో వున్న వ్యాపారలౌక్యం మాత్రం- ఓ పెద్ద కంపెనీకి "బిజినెస్ ఎగ్జిక్యూటివ్"గా వున్న నన్ను చిత్తు చేసింది. వాడిదగ్గర మామిడితాండ్ర కూడా కొని. మళ్ళీ కంపార్టుమెంట్‌లోకి వచ్చాను.

అంతవరకూ గందరగోళంగా మాట్లాడుకుంటున్న నలుగురు కుర్రాళ్ళు, నన్ను చూసి భయపడినట్లు ఆగిపోయారు.

నేను మళ్ళీ బెర్తుమీదకు ఎక్కాను.

వాళ్ళు మళ్ళీ కబుర్లు ప్రారంభించారు.

"అమ్మాయిల కథ ఏదైనా చెప్పమని- ఆ కళ్ళజోడు కుర్రాడ్ని- అతని పేరు "చంద్రమౌళి" అని వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూంటే గ్రహించాను- అడుగుతున్నారు. అతను... అదే, మౌళి, ఎందుకో మొహమాటపడుతున్నాడు. వాళ్ళు మరీ మరీ అడుగుతున్నారు. కళ్ళు మూసుకున్న నాకు నిద్రపట్టేసింది.

మళ్ళీ మెలకువ వచ్చేసరికి కథ నడుస్తూంది. వాళ్ళు నిశ్శబ్దంగా వింటున్నారు. మౌళి సీరియస్‌గా చెబుతున్నాడు.

"........అతనికి అంతా కృత్రిమంగానూ అసభ్యంగానూ కనిపించింది. అక్కడ అందరికీ తోడుగా జతకట్టే అందమైన ఆడపిల్లలున్నారు. వాళ్ళ నవ్వులు పేలవంగా వున్నాయి. ఇక నాళ్ళ కళ్ళల్లోకి ఎలా చూడగలడు? అందుకే ఆ పార్టీనుంచి బయటపడాలనుకున్నాడు. అక్కడనుంచి లేచాడు. ముందుకు నడవబోయే ముందు- గ్లాసులో మిగిలిన విస్కీని గడగడా త్రాగేశాడు.

"..........పిడికిళ్ళు బిగించి, ఆర్మీ ఆఫీసరు కనుక- హుందాగా నడుస్తున్నాడు. అతను బయటకు రావాలంటే ఎన్నోవరండాలు దాటాలి. అంతా చీకటిగా వుంది. కళ్ళకు అలవాటు పడిన తర్వాత- అంతా మసక మసగ్గా కనిపించే ఆ లేతచీకటి అతనికి హాయిగా వుంది, ఆ చీకటి హాయిలో- ఎంతో మందితో తాను "డాన్స్" చేస్తున్నట్లు ఊహించుకున్నాడు.

".........ఉన్నట్టుండి తను నడుస్తున్న వరండాలో ఎడంవైపు గది తలుపులు తెరచుకున్నాయి. మరుక్షణంలో ఒకామె వచ్చి అతన్ని పెనవేసుకుంది. పెదాలమీద గట్టిగా- ఊపిరిసలుపనంతగా ముద్దుపెట్టు కుంది. ఆ ముద్దులోనూ, ఆమె స్పర్శలోనూ, ఎన్నేళ్ళ ఎదురు తెన్నులో కరిగిపోయి, వెచ్చతనం కనిపించిందతనికి."

"...కానీ ఆశ్చర్యం! వెంటనే ఆమె పెద్దగా కేకవేసి, ఆ చీకట్లోకి పారిపోయింది."

"ఎందుకూ?"- తక్కిన ముగ్గురూ మౌళిని ఆత్రంగా అడిగారు.

నా గొంతులోనూ అదే ప్రశ్న?

మౌళి మళ్ళీ చెబుతున్నాడు. నేనూ వింటున్నాను.

"...ఆ అమ్మాయి "వెయిట్" చేస్తున్నది అతని కోసం కాదు. మరెవరి కోసమో! అందుకే అతినిలో- తాను ఆశించిన చలనం లేకపోయేసరికి- చీకట్లో కూడా పసిగట్టేసింది. కెవ్వున అరచి పారి పోయింది. కానీ అతను? అతనికి మాత్రం అదో విచిత్రమైన అనుభూతి. అంతవరకూ అతను ఎవర్నీ ముద్దుపెట్టుకోలేదు. ఆర్మీలో వుంటున్న వాళ్ళు కావాలంటే సుఖాన్నికూడా డబ్బుతో కొనుక్కోగలరని

ఆతను విన్నాడు. కానీ అలా డబ్బులిస్తే వచ్చి కోరిక తీర్చే ఆడదానికి- ట్రిగ్గర్ నొక్కితే పేలే తుపాకికీ తేడా లేదనుకుని- బ్రహ్మచర్యం పాటిస్తున్నాడు." చెప్పటం ముగించాడు మౌళి,

"ఆ అనుభూతి మాత్రం అతని జీవితాంతం నిలచిపోతుంది. చీకటిలో ముద్దు''''మాటలా ? అదీ తెలియని పిల్ల !" మౌళికి ఎదురుగా కూర్చున్న కుర్రాడు పెదవులు తడుముకున్నాడు.

శారీరకంగా నేను ఆ కంపార్ట్‌మెంట్‌లోనే వున్నా- నా మనసు మూడేళ్ళ క్రితం మూసిన గతం గదుల్లోకి చొరబడుతోంది !

సరిగ్గా మూడేళ్ళక్రితం !...

ఆశ్చర్యం !

ఆ రోజు కూడా ఏప్రిల్ ఇరవై నాలుగు !

ఉదయం పదకొండు గంటలయి వుంటుంది. మరో గంటలో నేను ప్రయాణమై రాజమండ్రి వెళ్ళాలి.

"కారు రెడీగా వుంది సార్!" అంటూ డ్రైవర్ వచ్చి నాకో సారి గుర్తుచేసి వెళ్ళాడు. సరిగ్గా అప్పుడే, నా జూనియర్ సరళాదేవి, నా దగ్గరకు వచ్చింది,

"మీరు రాజమండ్రి వెడుతున్నారా ? నాకు ఎదురుగావున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగింది.

"అవునండీ !"

"అక్కడ ఎన్నాళ్ళుంటారు ?"

బహుశా నాలుగైదురోజు లుండవలసి వస్తుంది. మన బ్రాంచ్ అకౌంట్స్ కూడా చూడాలి!''

'నేను కూడా మీతో వస్తున్నాను.' సరళాదేవి అన్నది.

నేను వెంటనే ఆశ్చర్యపడలేదు.

'మీ బంధువులెవరైనా వున్నారా?' అడిగాను.

'ఎవరూ లేరు! మీతోనే వుంటాను.' నా జవాబుకోసం ఎదురు చూడకుండానే, లేచి తన 'రూం' లోకి వెళ్ళిపోయింది... ఆశ్చర్యం నుంచి నేనింకా తేరుకొనకుండానే- తన 'హేండ్‌బ్యాగ్' తో మళ్ళా వచ్చి-

'షల్ వుయ్ గో?' అంది.

అనాలోచితంగానే నేను కదిలాను. మరో అయిదు నిముషాల్లో మా కారు బయల్దేరింది. వాళ్ళపిల్లల తెలివితేటల గురించీ, వాళ్ళాయన కొంటున్న కారు గురించీ తప్ప- దారిలో మేం ఎక్కువగా ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు. ఒక్కచోట మాత్రం కారు ఆపి, కాఫీ తీసుకున్నాం.

రాత్రి ఎనిమిదయ్యేసరికి మా కారు రాజమండ్రి చేరుకుంది. డ్రైవరే చెప్పాడు, ఆర్యాపురంలో వున్న 'మనోరమా లాడ్జ్' బాగుంటుందని.

సరళాదేవితో అలా హోటల్లోకి వెళ్ళటం నాకెందుకో ఇబ్బందిగాగానీ వింతగాగానీ అనిపించలేదు. చాలాదూరం ప్రయాణం చేసినందువల్ల ఒళ్ళంతా చిరాగ్గావుంది. స్నానము చేశాము. జడ వదులుగా అల్లుకుని- మెడచుట్టూ పౌడర్ జల్లుకుంది. తెల్లటిచీరలో చాలా

అందంగా కనిపించింది. అంతకుముందు నేనెప్పుడూ సరళాదేవిని, అంత పరిశీలనగా చూడలేదు.

బోయ్‌ని పిలిచి, భోజనానికి ఆర్డరిచ్చాను.

'మీరు డ్రింక్ చేస్తారా'- సరళాదేవి అడిగింది. క్షణకాలం తుళ్ళిపడ్డాను.

'ఎప్పుడైనా అదికూడా కంపెనీ వుంటే!'

"నేనూ అంతే! మీ కభ్యంతరం లేకపోతే, బోయ్‌ని పిలవండి. ఆర్డరిద్దాం. భోజనం తరువాత చెయ్యొచ్చు!"- నా సమాధానంకోసం చూడకుండానే, తన హేండ్‌బ్యాగ్‌లోంచి పదిరూపాయల కాగితాలు తీసింది.

"సరళాదేవికి ఎంత ధైర్యం" అనుకున్నాను. మగవాడిగా అంతకుమించి మరేమీ అనుకోవాల్సిన అవసరము నాకు కనిపించలేదు.

ఆ తెల్లవార్లూ మేం నిద్రపోలేదు.

నిజంగా అది మాటలలో చెప్పలేని అనుభూతి!

ఆ మర్నాడు మధ్యాహ్నమే- "మరి నేను వెడతాను" అన్నది సరళాదేవి, ఆమె అలా అనగానే నాకెందుకో దిగులేసింది.

"ఎందుకనీ" అడిగాను.

"వచ్చినపని అయిపోయిందిగా. ఇంక వెడతాను.... అయినా నేను ఇక్కడే వుండిపోతే ఎలా!.... మీ పని చూసుకోరూ?" కళ్ళ చివళ్ళనుంచి చూస్తూ అడిగింది.

"నిజమే! కానీ ఇప్పుడు నన్ను నేనే మరచిపోయాను. ఇంక పని ఎలా చేసుకోగలను? నీ పెదాలలో వేడినీ, చూపులో వాడినీ, నా కందించి ఏవేవో అనుభూతుల అంచులకు నన్ను తీసుకొనిపోయావ్. తీరా ఇప్పుడు...." నన్ను పూర్తిగా చెప్పనివ్వలేదు సరళాదేవి. "మనం ఎప్పుడూ ఇలాగే వుండిపోతే, ఆ అనుభూతి పలుచనైపోతుంది. మనుషులుగా దూరమైతేనే, మనసులు చేరువవుతాయి. అయినా నేను మాత్రం ఎక్కడికి వెడతాను? నాలుగురోజులలో మీరు హైదరాబాద్ తిరిగి రాగానే, మళ్ళీ మనం కలుసుకుంటాంగా"— అన్నది. తన చూపుడువేలుతో, నా నుదుటిమీదనుంచి పెదవులవరకూ గీస్తూ.

"కానీ ఈ గదిలో నువ్వులేకుండా నేను.... ఒంటరిగా వుండ గలనా అని?"

"వుండగలగడమే గొప్పతనం. నేను లేకుండా మీరిక్కడ, ఈ నాలుగు రోజులూ ఎలా గడిపేదీ మీ డైరీలో రాయండి. మీరు రాగానే నాకు చూపించాలి."

ఆ తరువాత మరో రెండుగంటలకే, ఆమెని హైదరాబాద్ బస్ ఎక్కించాను. ఆ రాత్రి, ఆ గదిలో ఒంటరిగా పడుకున్న నాకు నిద్రపట్టలేదు. అంతకు ముందు రాత్రి సరళాదేవితో గడిపిన క్షణాలే, క్షణక్షణానికీ గుర్తుకొచ్చాయి.

"ఎన్నో జన్మలనుంచీ కలసివుంటూ, ఈ జన్మలో మాత్రం ఎవరి శాపం వల్లనో, ఇలా వేరువేరుగా జీవిస్తున్నామా!" అనిపించింది ఆ క్షణాన.... హౌ సిల్లీ!

అసలు సరళాదేవి ఎందుకలా ప్రవర్తించింది?

ఆమె భర్త ఏదో బిజినెస్ చేస్తూ బాగానే సంపాదిస్తున్నాడు. కుటుంబములో ఏలాంటి కలతలూ వున్నట్లు నేను వినలేదు. సిటీలో అందమైన ఇల్లుంది. ఇద్దరో ముగ్గురో పిల్లలుకూడా వున్నారు. ఎప్పుడూ నా ముందు ఎలాంటి హావభావాల్నీ ప్రదర్శించదు సరళాదేవి. ఇప్పు డెందుకిలా ప్రవర్తించింది ?

ఒకవేళ నేనుకూడా తప్పటడుగు వేశానా ? ఏమో ?.... ఈ సంఘటనకు బాధ్యులెవరో నిర్ణయించాలనే ఉద్దేశ్యం కానీ, నిర్ణయించే అవసరముకానీ. నాకు కలగలేదు.

అనుకున్నపని అనుకున్న వ్యవధిలో పూర్తికాకపోవటంవల్ల మరో మూడురోజులు కూడా రాజమండ్రిలోనే ఉండిపోవాల్సివచ్చింది. ఆ వారం రోజులూ చాలా బరువుగానూ. మరీ దిగులుగానూ గడచి పోయాయి.

తిరిగి హైదరాబాద్ చేరుకున్నాను.

ఆమెను చూడాలనీ, ఆమెతో మాట్లాడాలనీ, మనసు ఒకటే గొడచేసింది. మరొకరికి చెప్పుకోలేని అనుభూతి అది.

ఆఫీసుకు వెళ్ళగానే సరళాదేవికోసం చూశాను. ఆమె కూర్చునే సీటు ఖాళీగా వుంది. ఏ పని చేయటానికీ నాకు తోచలేదు. 'ప్యూన్'ని పిలిచి అడిగాను. సరళాదేవి రెండు నెలలు శలవు తీసుకున్నట్లు చెప్పాడు. నాకు ఆశ్చర్యము· అనుమానము ఒకేసారి కలిగాయి. కానీ నా మనోభావాలను పైకి కనబడనీయకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను.

సరళాదేవి శలవు ఎందుకు పెట్టినట్లు ! ఆమె భర్తకి మావిషయం లితెసిపోయిందా ?

వివరాలు తెలుసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో, ఆ సాయంత్రమే వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. ఇంటికి తాళము వేసివుంది. ప్రక్కవాళ్ళుకూడా ఏమీ చెప్పలేకపోయారు.

రెండు నెలలూ గడచిపోయినా, సరళాదేవి తిరిగిరాలేదు. ఆమె చెప్పినట్టు మనుషులు దూరమయినకొద్దీ-మనసులు దగ్గరవుతాయేమో అనిపించింది. ప్రతిరోజూ, ప్రతిరాత్రీ సరళాదేవి గుర్తుకు వస్తూనే వుంది. ఒకరోజున టపాలో ఆమెదగ్గర్నుంచి ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇస్తున్నట్లు కాగితం వచ్చింది.

సరళాదేవి ఎందుకిలా చేసింది?

ఈ ప్రశ్నకు ఎంత ఆలోచించినా సమాధానము దొరకలేదు, సమాధానాన్ని కోరే ఆ ప్రశ్న కాలగమనములో పడి కనుమరుగయి పోతున్నా - ఎప్పుడైనా ఆ సందర్భం గుర్తుకువస్తే, మనసునిండా ఆనందము నిండిపోతుంది. ఏదో మధురమయిన అనుభూతి దొరుకుతుంది!

ఇప్పుడు చంద్రమౌళి చెబుతున్న కథలో, ఆ ఆర్మీ ఆఫీసర్‌కి కూడా సరిగ్గా అలాంటి అనుభూతే కలిగివుండాలి!

ఆ అనుభూతికి మాటలురావు....

ఆ అనుభూతికి ప్రాణంలేదు....

ఆ అనుభూతి వయస్సు మూడేళ్ళు!

ఆశ్చర్యం....సరిగ్గా ఆ రోజుకూడా ఏప్రిల్ ఇరవైనాలుగు!

ఓసారి గడియారంలోకి చూసుకున్నాను. అందులో ఇరవైబుగోళేదీ నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరిచేసింది.

రైలుపెట్టెలు ఒకదానినొకటి ఢీకొంటున్నట్లు, నా మనసేదో నిర్ధారణకొచ్చి రానట్టు రాద!

గబగబా నా బ్రీఫ్‌కేసునూ, మామిడిపళ్ళ బుట్టనూ తీసుకుని క్రిందకు దిగిపోయాను.

నేను కంపార్టుమెంట్‌లోంచి క్రిందకు దిగుతూంటే చంద్రమౌళి అన్నాడు.

"ఇది పలాసా కాదుసార్ ! ఇంకా రాజమండ్రిలోనే వున్నాము" అని.

"అఫ్‌కోర్స్! నాది బ్రేక్‌జర్నీ!"- బదులుచెప్పి ముందుకు కదిలాను.

స్టేషన్‌లోంచి బయటకు రాగానే, నా దగ్గరున్న లగేజ్ చూసి ఓరిక్షావాలా "రమ్మంటారా సార్" అన్నాడు.

"మనోరమా లాడ్జికి వెళ్లాలి."

అంతే! ఆ తరువాత రిక్షావాలా ఏమన్నాడో, ఎంత ఇవ్వమన్నాడో నేను సరిగా వినిపించుకోలేదు. అందులో ఎక్కి కూర్చున్నాను.

గోదావరి గట్టుమీదనుంచి రిక్షాను తీసుకెడుతున్నాడు. గాలి చల్లగా తగులుతోంది. దూరముగా, మరీ దూరముగా నీలిరంగులో పాపి కొండలు కనిపిస్తున్నాయి. గోదావరి బ్రిడ్జి క్రింద నుంచి లాంచీ ఏదో వెడుతోంది. పేపరు మిల్లునుంచి దట్టముగా వస్తున్న పొగ ఆకాశములోని మబ్బుల్లో కలసిపోతోంది!.

అవన్నీ చూస్తున్నా మనసులో ఎలాంటి అనుభూతి కలగటము లేదు. వాలుగాలికి రిక్షా తొందరగానే నడుస్తున్నా, కాలం నెమ్మదిగా గడుస్తున్నట్లనిపించింది.

కొన్ని నిముషాల తర్వాత రిక్షా 'మనోరమా లాడ్జి' ముందు ఆగింది. రిసెప్షన్‌లోకి నడిచాను.

"డబుల్‌రూం కావాలి !"

నావైపు ఓసారి పరిశీలనగా చూశాడు రిసెప్షనిస్టు. "సింగల్"గా వచ్చి "డబుల్‌రూము కావాలంటాడేమిటీ? అనేభావము అతని చూపుల్లో కనిపించింది.

"రూము నంబరు ఫోర్టీన్ కావాలి"— మళ్ళీ అడిగాను.

ఓసారి వెనకవున్న బోర్డుచూసి "ఫోర్టీన్ ఖాళీగాలేదుసార్. సెవెన్టీన్ వుంది" అన్నాడు.

"నాకు పధ్నాలుగే కావాలి! పోనీ అందులో వున్నవాళ్ళను పదిహేడులోకి వెళ్ళమని చెప్పకూడదూ? ప్లీజ్" నా రిక్వెస్టుకి అర్థము లేదని నాకు తెలుసు.

కానీ నాకు పధ్నాలుగోనంబరు గదిలో, సరిగ్గా మూడేళ్ళక్రితం, ఇదే తారీఖున, సరళాదేవితో గడిపిన క్షణాలను మళ్ళీ మరోసారి మనసు నిండా మననం చేసుకోవాలి.

"వీల్లేదుసార్! కావాలంటే రేపు ఉదయము ఆ "గది" ఇస్తాం! ఈ రాత్రికి మాత్రం పదిహేడోనెంబరులోనే వుండండి!" ఖచ్చితముగా చెప్పాడు రిసెప్షనిస్టు.

ఏం చెప్పటానికీ నాకు తోచలేదు. పోనీ ఓ పని చేస్తే? ఆ రూములో వున్నవాళ్ళను నేనే బ్రతిమాలి. వాళ్ళను పదిహేడులోకి మారమని అడిగితే? ఆ "కర్టెసీ" చూపించకపోరు.

"చూడండీ! పధ్నాలుగో నంబరు గదిలో వున్నవారిని నేనే ఒప్పిస్తాను. అప్పుడు మీకు అభ్యంతరము వుండదుగా?" ఆశగా అడిగాను.

"మీరు అదే 'రూం' కోసం ఎందుకింత పట్టుబడుతున్నారో నాకు అర్దము కావటములేదు" అన్నాడు కొంచెము చిరాకుతో.

ఆ 'రూం' కోసం నేను ఎందుకంత పట్టుబడుతున్నానో చెప్పినా అతనికి అర్థముకాదు.... నిజమే మరి.... ఆ 'రూం' నిండా సరళాదేవి నవ్వులు వున్నాయి. ఒకనాటి రాత్రి తనివి తీరకుండా మేము చెప్పుకున్న తియ్యని కబుర్లున్నాయి. ఆ గదిలో మా ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలున్నాయి. నేనెప్పటికీ మరచిపోలేని అనుభూతుల ఆనవాళ్లున్నాయి.

ఏదో ఆలోచిస్తూ, ఎటో చూస్తున్న నన్ను గమనించి—

"సరే మీ యిష్టం! వెళ్ళి ప్రయత్నించండి!" అన్నాడు మళ్ళీ.

మరునిముషములో "రూం నంబరు ఫోర్టీను" దగ్గరకు చేరుకున్నాను. మూసివున్న తలుపును చిన్నగా తట్టాను.

తలుపు తెరుచుకుంది.... ఎదురుగా సరళాదేవి!

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.... సభ్యత కోసం విష్ చేయాలని కూడా మరచిపోయాను. దాదాపు ఆమె పరిస్థితీ అలాగే వుండివుండాలి.

"మీరా?" ఆశ్చర్యంనుంచి తేరుకుని మళ్ళీ అడిగింది సరళాదేవి.

"నేనే !"

"లోపలకురండి."

లోపలకువెళ్ళి కూర్చున్నాను. కొన్ని నిముషాలు మా యిద్దరికీ మాటలు దొరకలేదు.

'బోయ్'ని పిలిచి కాఫీకి ఆర్డరిచ్చింది.

"మిమ్మల్ని మళ్ళీ చూస్తాననుకోలేదు" ఆసక్తిగా కుర్చీలోంచి ముందుకు వంగి అంది సరళాదేవి.

"చూస్తాననుకోలేదా ? చూడాలనుకోలేదా ?"

నా ప్రశ్నకు ఆమె కళ్ళలో కొంచెము ఉలికిపాటు కనిపించింది. అయితే, ఆ చూపులు నాకు కనిపించనీయకుండా, తన కళ్ళను క్రిందకు దించుకుంది.

"నేను మాత్రం నిన్ను చూడాలని ఎంతగానో ఆరాటపడ్డాను."

సరళాదేవి బదులు చెప్పలేదు.

"అసలు ఎందుకిలా చేశావ్ ? నా జీవితంలోకి నువ్వెందుకు వచ్చావ్ ? నేను, కావాలని నిన్నెప్పుడూ కవ్వించలేదే ? సాఫీగా సాగిపోయే నదిలోకి, కెరటంలా ఉవ్వెత్తున వచ్చి- ఏవో అనుభూతుల ఆకాశాలకు ఎగరేసుకుపోయావ్." నా మాటలు ఆవేశంగా వున్నాయి.

"ఇంక చెప్పొద్దు.... ప్లీజ్" తన మునివేళ్ళతో నా పెదాలు మూసేసింది.

ఆమె కళ్ళలోకి చూశాను. నీళ్ళుపట్టిన దోసిళ్ళలా కనిపించాయ్.

"వెరీ సారీ సరళా! నీ మనసు నొప్పిస్తే క్షమించు. తెలిసి, నేను ఎలాంటి తప్పటడుగూ వేయలేదు. తెగించి, నిన్ను నాదాన్నిగా చేసుకొనే అవకాశం నాకూ లేదు- ఆ అర్హత నీకూ లేదు! మనిద్దరికీ సంసారాలున్నాయి. మనిద్దరిమధ్యా చట్టం వుంది. అయినా, నాకేదో ఆశను కల్పించావు. అది "దురాశ" అని తెలుసుకోలేకపోయాను. ఇప్పుడు విచారిస్తున్నాను. అంతే! మెత్తగా వున్న ఆమె చేతి వేళ్ళను, నా రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ అన్నాను.

"మీ బ్రతుకులో గాలిదుమారం లేపి పాపం మూటకట్టుకున్నాను. నా పాపానికి ఎలాంటి శిక్షవేసినా అనుభవిస్తాను. కానీ జీవితంలో ఒక్కసారైనా గెలవగలిగాననే తృప్తీ, ఆ గెలుపులో వున్న అనుభూతీ పొందగలిగాను.... అంతే చాలు!"

సరళాదేవి మాటలు నాకు అర్థం కాలేదు. ఆమె మళ్ళీ చెప్పటం ప్రారంభించింది.

"........మా అమ్మా నాన్నా, నన్ను ఎంతో గారంతో పెంచారు. అందుకు కారణం నేను ఒక్కత్తినే సంతానం కావటం కావచ్చు. సంగీతం నేర్పించారు. చదువు చెప్పించారు. ఇంటర్మీడియట్ పాసయి నప్పుడు 'మెడిసిన్'లో చేరతానన్నాను. డాక్టరయితే జీవితంలో విశ్రాంతి దొరకదని బి.ఏ. లో చేర్పించారు నాన్న. నాకు జ్ఞాపకం వచ్చిన తరువాత నేను పొందిన మొదటి ఓటమి అది!

"........బి.ఏ. చదువుతున్న రోజుల్లోనే, నా క్లాస్‌మేట్ శ్యాం సుందరంతో చనువేర్పడింది. క్లాసులో అతను ఎంత బ్రిలియంట్‌గా వుండేవాడో, అందంలోకూడా అంత హుందాగానూ కనిపించేవాడు.

"........ మేం ఇద్దరం ప్రేమించుకున్నాం. మా పెళ్ళికి నాన్న గారు ఒప్పుకోలేదు. అందుకు రెండు కారణాలున్నాయి. మొదటిది- శ్యాంసుందరం మా కులంవాడు కాకపోవటం; రెండోది- ఆస్తి అసలే లేకపోవటం, అందుకే నేను మళ్ళీ ఓడిపోయాను. జీవితంతో రాజీపడి, నాన్న తెచ్చిన సంబంధానికి తలవంచాను.

"........ఆయన ఒక కంపెనీ మేనేజరు. నన్ను ప్రేమతోనే చూసుకుంటారు. ఆయన సాన్నిధ్యంలో ఓ ఆదర్శగృహిణిగా జీవితం గడపాలని నిర్ణయించుకున్నాను. అక్కడకూడా మళ్ళీ ఓటమే ఎదురయింది. 'ఎలాగా బి. ఎ. చదువుకున్నావ్ కదా, ఉద్యోగం చెయ్యి' అన్నారాయన. ఆయనే తన పలుకుబడిని ఉపయోగించి వుద్యోగం ఇప్పించారు. ఇష్టంలేకపోయినా ఉద్యోగంలో చేరాను." చెప్పటం ఆపి నిట్టూర్చింది సరళాదేవి.

"పోనీ ఉద్యోగం చేయటం ఇష్టంలేదని చెప్పవలసింది!"

"చెప్పాను! కానీ ఆయన వినరు. ఎదుటిమనిషే తన మాటను వినేలా చేస్తారు. తాను నవ్వుతూ మనల్ని నవ్విస్తారు. అలా నవ్విస్తూనే ఒప్పిస్తారు. అది ఆయనలోని ప్రత్యేకత. మరో ప్రత్యేకత కూడా ఆయనలో వుంది. ప్రతిరోజూ రాత్రి ఆయన త్రాగుతారు. అప్పుడప్పుడూ, నన్నూ త్రాగమని బలవంతం చేసేవారు. నేను వద్దంటే ఆయన ఏడ్చేసేవారు. ఆయనకోసం త్రాగటం నేర్చుకున్నాను. అది కూడా నా ఓటమే!

"........ఇలా నాజీవితంలో నేను అనుకున్నది ఏదీ జరగలేదు. కోరుకున్నది ఏదీ నాకు దొరకలేదు. కానీ.... అలా అనుకున్నదీ,

కోరుకున్నదీ దొరికినప్పుడు ఎలాంటి అనుభూతి కలుగుతుందో తెలుసుకోవాలనే కోరికమాత్రం నాలో మిగిలిపోయింది.

“.........అప్పుడే— అలా జీవితంతో రాజీపడుతున్నపుడే- ఓ రాత్రి ఓ కల వచ్చింది. చాలా విచిత్రమైన కల. చెప్పమంటారా!” అడిగింది సరళాదేవి.

ఏమిటీ అన్నట్లు చూశాను....ఆమె చెప్పింది.

ఆ గదిలో వెలుగు నీలంగా వుంది. అక్కడిగాలి చల్లగావుంది. పైన ‘ఫాన్’ మెత్తగా తిరుగుతోంది. ఆ ఫానుకింద మెత్తటి పరుపు మీద- మీరు రెండుచేతులూ మెడక్రింద పెట్టుకుని వెల్లకిలాపడుకున్నారు. మీ గుండెలమీద నేను తలపెట్టుకుని, బరువుగా, వాలిపోతున్న కళ్ళతో మీ కళ్ళలోకి చూస్తూ- ఏవేవో కబుర్లు చెబుతున్నాను. ఆ కబుర్లు మీరు వింటూనే, నా కురులు సవరిస్తున్నారు.

“....అంతే! ఆ తరువాత నాకల చెదిరిపోయింది. మెలకువ వచ్చింతరువాత వాస్తవాన్ని గ్రహించి సిగ్గుపడ్డాను!

“అయినా ఆ కల నిజమయితే? ఎలాంటి అనుభూతి కలుగుతుందీ? జీవితంలో ఆ అనుభూతైనా మిగిలితే, జీవితాంతం దాన్ని దాచుకోవచ్చుననుకున్నాను. పిచ్చిదాన్ని! అందుకే నా స్వార్థానికి మిమ్మల్ని వాడుకున్నాను.” చెప్పటం ముగించి నావైపు చూసింది సరళాదేవి.

ఆమె పరిస్థితికి జాలిపడాలో నా పరిస్థితికి దిగులుపడాలో తెలియలేదు.

“నీ స్వార్థంతో నన్ను పిచ్చివాడ్ని చేశావ్. నీ కలను నువ్వు నిజం చేసుకున్నావ్. కనీసం నాకళ్ళకైనా కనిపించకుండా కలల్నే నాకు మిగిల్చి పారిపోయావ్.”

"నిజమే! అంతకుమించి నేనేం చేయగలను? మనిద్దరం ఎవరికివారుగా ఒక పరిధిలో జీవిస్తున్నవాళ్ళం. ఆ పరిధిలోంచి బయటకు రావాలంటే- నైతికంగా దిగజారిపోవటమే! మగవాళ్ళు ఏం చేసినా చెల్లుబడయిపోతుంది. కానీ నా విషయం అలా కాదు. నన్ను ప్రేమించే నా భర్తా, నేను ప్రేమించే నా పిల్లలూ నాకున్నారు. అందుకే మళ్ళీ మీకు కనిపించకుండా దూరమైపోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను."

"మనుషులు దూరమైనా. మనసులు దూరంకావని ఓసారి నువ్వే అన్నావ్!" ఆమె మాటను ఆమెకే వప్పచెప్పిన సంతృప్తితో అన్నాను.

సరళాదేవి నవ్వింది. ఆ నవ్వులో విరక్తి, నిరాశా తప్ప మరేమీ లేవు.

"నా మానసిక పరిస్థితిని అర్థంచేసుకుంటే మీరలా మాట్లాడరు. నాకు మనసంటే ఏమిటో తెలిసినప్పటినుండీ, ఆ మనసుమీద ఓటమి దెబ్బతీస్తూనే వుంది. అనుకున్నది అనుభవంలోకి వస్తే ఎలాంటి అనుభూతి దొరుకుతుందో తెలుసుకోవాలనుకున్నాను. నేను చేసింది పాపమయినా, వేసింది తప్పటడుగే అయినా- ఓ విచిత్రమైన అనుభూతి మిగిలిపోయింది. ఆ సంఘటన జరిగిన తర్వాత, మళ్ళీ మనం కలుసుకుంటే మన పరిస్థితి మరోలా వుండేది! అప్పుడు నా అనుభూతి పలుచనై పోయేది. అందుకే దాన్ని మనసులో, మారుమూల భద్రంగా దాచుకోవాలనుకున్నాను. మీ నుంచి దూరమై- ఇక్కడకొచ్చేశాను. మావార్ని ఒప్పించి- ఇక్కడ 'ఇండస్ట్రీ' పెట్టించాను. 'సిరమిక్ ఫ్యాక్టరీ' పెట్టారు."

సరళాదేవి చెప్పటం ముగించేసరికి 'బోయ్' రెండుకప్పులతో కాఫీ తీసుకొచ్చి, అక్కడ పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇంతకీ ఇక్కడ నేనున్నట్లు మీకెలా తెలుసు? ఏదైనా పని మీద వచ్చారా?" కాఫీ తాగుతూ అడిగింది.

"కంపెనీ పనిమీద కలకత్తా వెడుతున్నాను. వైజాగ్‌లో ఎక్కడో "గూడ్స్" పట్టాలు తప్పిందని ఇక్కడి స్టేషన్‌లో. నేనెక్కినబండిని నిలిపేశారు. గడియారంలో "టైం" చూసుకుంటే- ఇరవైనాలుగో తారీఖు కనిపించింది. సరిగ్గా మూడేళ్ళక్రితం ఇదే గదిలోకి ఇదే తారీఖున నీతో గడిపిన క్షణాలు మళ్ళీ గుర్తుకొచ్చి మదనపెట్టాయి. వాటిని మనసారా గుర్తుచేసుకోవాలని ఇక్కడే దిగిపోయి ఇలా వచ్చాను. తీరావస్తే, ఈ గది ఖాళీగా లేదన్నారు. అయినా ఇందులో వున్న వారిని నేనే బ్రతిమాలి - మరో గదికి పంపించే ఏర్పాటు చేస్తానని వచ్చాను. తీరా చూస్తే నువ్వు!"

"ఆనాటి ప్రవర్తన విచిత్రమనుకుంటే- ఈనాటి మన కలయిక మరీ విడ్డూరంగా లేదూ?" అడిగింది సరళాదేవి.

"ఇంతకీ నువ్వు ఇక్కడ ఎందుకున్నదీ చెప్పలేదు!" అడిగాను.

"నేను ప్రతినెలా ఈ తారీఖున, ఈ హోటల్లో, ఇదే గది తీసుకుని ఒంటరిగా గడుపుతూంటాను. నెల పొడుగునా యాంత్రిక జీవనం గడిపే నాకు, ఈ ఒక్కరోజూ, ఎక్కడో పారేసుకున్న తృప్తీ, అనుభూతీ ఇక్కడ దొరుకుతూంటాయి." ఆమె ఆవిధంగా చెబుతూంటే, ఆ కళ్ళల్లో ఏదో వెలుగే కనిపించింది నాకు.

"మరి మీ ఆయన నీకేమీ అభ్యంతరం చెప్పరా?" అడిగాను.

"నన్నెంతగా ప్రేమిస్తారో- అంతగానూ ఆయన నన్ను నమ్ముతారు. ఆ నమ్మకంతోనే నాకిలా "మంత్లీ ఆఫ్" గ్రాంట్ చేస్తూంటారు. నాకు దొరికిన అనుభూతినీ, ఆయనకున్న నమ్మకాన్నీ నేనెప్పుడూ చెరుపుకోను!" చిన్నగా నవ్వుతూ చెప్పింది సరళాదేవి.

ఇక నాకేమీ మాటలు దొరకలేదు. అక్కడనుంచి లేచి నా బ్రీఫ్‌కేసు తీసుకుని—

"మరి నేను వెడతాను" అన్నాను.

తనుకూడా లేచి నిలబడి- "మీబుట్ట వదిలేశారు" అంది.

"అందులో మామిడిపళ్ళున్నాయి. నీ పిల్లలకు 'అంకుల్ ఇచ్చాడని చెప్పు'.... వస్తాను.... గుడ్‌బై"—

బయటకువచ్చి మళ్ళీ రిక్షా ఎక్కాను.

(యువ, దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 1976)